

opusdei.org

Susret s Isusom

"Isus je ostao u Euharistiji kako bi popravio naše slabosti, naše sumnje, naše strahove. Iznad svega, on je tu da nas nauči voljeti i privlačiti svojom Ljubavi." Novi članak o kršćanskom životu.

5.08.2021.

Ostani s nama, jer zamalo će večer i dan je na izmaku. [1]

„Ovo je bio ustrajan poziv koji su dvojica učenika koji su putovali u Emaus navečer na dan uskrsnuća

uputila Putniku koji ih je pratio na putovanju. Shrvani tugom, nikada nisu zamišljali da je taj stranac nitko drugi nego njihov Učitelj, uskrsnuo od mrtvih. Ipak, osjećali su da im srce gori(usp. Lk 24,32) dok im je govorio i „tumačio“ Pisma. Svjetlost Riječi otključala je tvrdoću njihovih srca i „otvorila im oči“ (usp. ibid 31). Usred sjena dana koji je prolazio i tame koja im je zamaglila duh, Putnik je donio zraku svjetlosti koja im je obnovila nadu i dovela njihova srca do čežnje za puninom svjetlosti. „Ostani s nama“, molilis. I on je pristao. Ubrzo nakon toga, Isusovo lice je nestalo, no Učitelj je „ostao“ s njima, skriven u „lomljenju kruha“ što im je otvorilo oči da ga prepoznaju. "[2]

Tako započinje pismo svetog Ivana Pavla II za godinu Euharistije. Prizor učenika u Emausu pravovremeni je: Bog koji nam dolazi u susret na životnom putu. Uvijek dolazi donijeti

utjehu i u teškim trenucima vratiti nam radost i nadu.

Nakon što je izvršio svoju misiju, naš je Gospodin nestao i ostavio onu dvojicu učenika u Emausu same - ali same samo naizgled, onima koji vide samo tjelesnim očima. U stvarnosti je ostao, za sve i za sva vremena, u Euharistiji, tako da se prizor u Emausu nanovo ponavlja u našem životu - kad god nam zatreba.

„Isus je ostao u Euharistiji kako bi popravio naše slabosti, sumnje, strahove i tjeskobe; da izliječimo svoju usamljenost, zbunjenost, malodušnost; da nas prati na našem putu; da nas podrži u našoj borbi. Iznad svega, on je tu da nas nauči voljeti, da nas privuče svojoj Ljubavi.
"[3]

Kako je lako približiti se Tabernakulu kad razmišljamo o čudu Boga koji je postao čovjekom i koji je ostao s nama! Idemo otvoriti svoje srce i

utješiti se poput učenika u Emausu. Kad s tim pouzdanjem odemo k našem Gospodinu, euharistija nam postaje nužnost. Ona postaje središte i korijen našega unutarnjeg života i, kao nerazdvojna posljedica, duša našega apostolata.

Nije li nam srce gorjelo?

Plodnost našega apostolata ovisi o našem sjedinjenju s Kristom. Sami ne možemo učiniti ništa: *sine me nihil potestis facere*. [4] Svatko od nas zna vlastitu malenkost i često doživljava svoje nedostatke. Osim toga, iscrpljenost od intenzivnog radnog dana ili poteškoće s kojima se susrećemo u svom apostolatu mogu nas ponekad dovesti do toga da izgubimo iz vida veličinu svog kršćanskog poziva, a plamen koji u našem srcu gori za apostolat može izumrijeti.

U Euharistiji susrećemo snagu koja nas održava, jer tamo susrećemo

Njega. To je osobni susret na kojem nam se Isus daje i pruža nam učinkovitu pomoć. Svaki put kad osjetimo potrebu moliti se pred Tabernakulom, Krist, baš kao što je to činio s učenicima u Emausu, daje smisao našem životu, vraća nam nadnaravni pogled, tješi nas u našim poteškoćama i ispunjava apostolskim žarom. *Omnia possum in eo qui me confortat.* [5] S našim Gospodinom možemo sve, *quia tu es Deus fortitudo mea.* [6] „U ovom Sakramentu jasno je da nas Kristova Krv otkupljuje, a također nas hrani i raduje. Kristova krv ispire sve grijehe (usp. Mt 26,28) i vraća čistoću duše (usp. Otk 7,14). Njegova Krv rađa žene i muškarce čednih tijela i čista srca (usp. Zah 9:17). Krv je ta koja nas uzdiže i ispunja Duhom Svetim te nas oslobađa da pjevamo i pripovijedamo o *magnalia Dei*, veličanstvenim Božjim djelima (Dj 2,11)"[7]

Jedinstvo s Kristom ispunja nas Duhom Svetim, ispunjavajući naša srca. Potaknuti smo naviještati čudesna Božja djela, priopćavati svoju radost drugima, revnošću samoga Krista. *“Nije li gorjelo srce u nama, dok nam je putem govorio?* Ako si apostol, ove bi riječi učenika iz Emausa trebale izići iz usta tvojih kolega s posla nakon što su te susreli na svojem životnom putu. "[8]

U svojoj ljubavi prema Kristu rastemo kroz mnoga djela euharistijske pobožnosti koja čine dio tradicije Crkve: svetu misu, molitvu (kad god je to moguće pred Tabernakulom), posjete Presvetom sakramentu, meditirajući o himni svetog Tome Akvinskoga *Adoro Te Devote*, česte duhovne pričesti, radost otkrivanja Tabernakula kada prolazimo pokraj njih na ulici ... Sve je to istinski susret s Kristom iz kojeg crpimo novu snagu za našu unutarnju borbu i apostolat.

Naše sjedinjenje s Kristom doseže svoj vrhunac kad ga primamo u svetoj pričesti. U tom ga trenutku susrećemo na najpotpuniji i najintimniji način, postajući sve više i *ipse Christus* . Iskoristimo ovaj susret da razgovaramo s njim o našim prijateljima i zamolimo ga da im uzburka srca. "Isus je ostao u Svetoj Hostiji za nas kako bi ostao uz nas, podržavao nas i vodio. A ljubav se može uzvratiti samo ljubavlju. Kako se ne bismo mogli obratiti Presvetom Sakramentu svaki dan, čak i ako je to samo nekoliko minuta, kako bismo mu donijeli svoje pozdrave i svoju ljubav kao djeca i kao braća? "[9]

Ova je stvarnost kompatibilna s time da u svojoj molitvi ne primamo nikakvu razumnu utjehu ili prolazimo kroz razdoblje veće suhoće u našem unutarnjem životu. To je trenutak kada susrećemo našega Gospodina na križu,

nezamjenjiv element našega apostolata. „Ako želimo zaista postati euharistijske duše i molitvene duše, moramo se uobičajeno sjediniti s Križem, tražeći i prihvaćajući mrtvljenje.“ [10]

Vodeći druge na euharistijski susret

“Dvoje učenika iz Emausa, prepoznavši Gospodina,‘ u isti se čas digoše ’(Lk 24,33), kako bi izvijestili o onome što su vidjeli i čuli. Jednom kad smo uistinu upoznali Uskrsloga sudjelujući u njegovu tijelu i krvi, ne možemo zadržati za sebe radost koju smo doživjeli. Susret s Kristom, koji se neprestano osnažuje i produbljuje u euharistiji, u Crkvi i svakom kršćaninu daje hitan poziv na svjedočenje i evangelizaciju. ”[11]

„Moramo putem svog apostolata,, zaraziti “mnoge druge, što više to bolje, tako da i oni traže i održavaju to jedinstveno prijateljstvo.“ [12]

Činiti apostolat znači stavljati ljude pred Krista: voditi ih do susreta s Učiteljem, kao što je Andrija vodio Petra ili Filip Natanaela. [13] Stoga svoje prijatelje moramo voditi do mjesta gdje Isus prolazi, uzrokujući susret kako bi mogli biti izliječeni poput slijepog čovjeka, utješeni poput učenika u Emausu ili pozvani kao što je bio Matej.

Naše je srce ispunjeno radošću kada s ljudima oko sebe izvršimo duboki apostolat Ispovijedi i Euharistije. Kad postoji pravo prijateljstvo, lako je razgovarati o Bogu s našim prijateljima. „Otvore se naše oči, kao i Kleofine i njegovog suputnika, kad Krist lomi kruh; i premda još jednom iščezne, i mi ćemo naći snage da još jednom krenemo - premda pada noć - da drugima kažemo o njemu, jer se toliko radosti ne može zadržati samo u jednom srcu. "[14]

Čuvanje "kulture euharistije"

Mnogima će njihov prvi susret s Isusom biti naš vlastiti primjer, naš život koji traži poistovjećivanje s Kristom. Bit ćemo instrumenti da ih dovedemo do Učitelja. Primjer dosljednog kršćanskog života privlačan je drugima; stoga se ne bismo trebali bojati pokazati se kršćanima i ponašati se kao takvi usred svijeta. Kao što je Sveti Ivan Pavao II naglasio: „Kršćani bi se trebali založiti za snažnije svjedočenje Božje prisutnosti u svijetu. Ne bismo se trebali bojati govoriti o Bogu i ponosno svjedočiti svoju vjeru. ‘Kultura euharistije’ promiče kulturu dijaloga koja ovdje pronalazi snagu i hranu. Pogrešno je misliti da će svako javno pozivanje na vjeru na neki način potkopati zakonitu autonomiju države i civilnih institucija ili da čak može potaknuti stavove netrpeljivosti.

"[15]

Svjedočenje vjere je naše pravo kao građana i naša dužnost kao kršćana; to je ponašanje u skladu s dostojanstvom osobe i odgovor na čežnju koju svi ljudi imaju u srcu da znaju istinu. „Za sebe si nas, Gospodine, stvorio i nemirno je naše je srce dok se ne smiri u Tebi.“ [16]

Voditi ljude do susreta s Istinom najveće je dobro koje možemo učiniti za njih, dobro koje ih oslobađa i nije nikad netolerantno: *Upoznat ćete istinu i istina će vas osloboditi.* [17]

Naše svjedočenje kao euharistijske duše pružit će svjetlost koja pomaže drugima da se približe svjetlosti.

“Kad se približe selu kamo su išli, on se pričinio kao da ide dalje, ali dvojica učenika zaustavljaju ga i praktički prisiljavaju da ostane s njima. Prepoznaju ga kasnije kad lomi kruh. Gospodin je, uzviknuli su, bio s nama! ... Svaki bi kršćanin trebao učiniti Krista prisutnim među ljudima. Morali bi se ponašati tako da oni koji ih poznaju osjete *bonus*

odor Christi, „Kristov dobar miris'.
Ljudi bi trebali moći prepoznati
Učitelja u njegovim učenicima. "[18]

Poziv, rezultat susreta

„Uvidjevši tužno stanje neznanja, čak
i među mnogim katolicima,
razmislimo, moje kćeri i sinovi, o
tome koliko je važno objasniti
ljudima što je misa i što vrijedi,
raspoloženje kojebismo trebali imati
prilikom primanja našeg Gospodina
u svetoj pričesti, potrebu koju
osjećamo da ga posjetimo u
tabernakulu i vrijednost i značenje
„dobrih manira pobožnosti.“ [19]
Ovdje vidimo neiscrpno i plodno
polje za naš osobni apostolat. " [20]

Ako je naš život uistinu euharistijski,
ako se cijeli naš dan vrti oko Svete
žrtve i Tabernakula, smatrat ćemo
prirodnim širenje naukaonima oko
nas i njihovo privođenje Kristu u
euharistiji. „Kad se zajedno
sastanemo oko oltara da proslavimo

Svetu misnu žrtvu, kada razmišljamo o svetoj Hostiji u monstranci ili joj se klanjamo skrivenoj u Tabernakulu, naša vjera treba ojačati; trebali bismo razmišljati o ovom novom životu koji primamo i biti ganuti Božjom naklonošću i nježnošću. "[21]

Osoba koja se približi euharistiji osobno se susreće s Kristom i spremna je primiti njegov poziv, isti poziv koji su primili prvih dvanaest i toliko drugih koji su susreli Krista na svom putu: *dođite i slijedite me.*

„Isus nam u Euharistiji daje siguran zalog svoje prisutnosti u našoj duši; njegove moći, koja podupire cijeli svijet; njegovih obećanja o spasenju, što će pomoći ljudskoj obitelji da zauvijek boravi u nebeskoj kući kad se vrijeme završi. Tamo ćemo naći Boga Oca, Boga Sina, Boga Duha Svetoga: Presveto Trojstvo, jednog i jedinog Boga. Cijela naša vjera pokreće se kada vjerujemo u Isusa,

koji je zaista prisutan pod prilikama kruha i vina."[22]

[1] Lk 24:29.

[2] Sveti Ivan Pavao II, Apostolsko pismo, Mane Nobiscum Domine, 7. listopada, 2004, br. 1.

[3] Iz Pisma Prelata, 6.listopada 2004, br.8

[4] Iv 15:5.

[5] Fil 4:13.

[6] Ps 43[42]:2 (Vulgata).

[7] Iz Pisma Prelata, 6.listopada 2004, br.8

[8] Sveti Josemaria, Put, br. 917.

[9] Sveti Josemaria , Brazda, br. 686.

[10] Iz Pisma Prelata, 6.listopada 2004, br.36

[11]Sveti Ivan Pavao II, Apostolsko pismo, Mane Nobiscum Domine, 7.listopada, 2004, br. 23

[12]Iz Pisma Prelata, 6.listopada 2004, br.36

[13] usp. Iv 1:40-45.

[14] Sveti Josemaria, Prijatelji Božji, br. 314.

[15] Sveti Ivan Pavao II, Apostolsko pismo, Mane Nobiscum Domine, 7.listopada, 2004, br. 26

[16] Sveti Augustin, Ispovijedi, 1, 1, 1.

[17] Iv 8:32.

[18] Sveti Josemaria, Krist prolazi br. 105.

[19] Sveti Josemaria, Put, 541.

[20] Iz Pisma Prelata, 6.listopada 2004, br.35

[21] Sveti Josemaria, Krist prolazi, br.
153

[22] Sveti Josemaria, Krist prolazi, br.
153

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/hr-hr/article/susret-s-
isusom/](https://dev.opusdei.org/hr-hr/article/susret-s-isusom/) (7.08.2025.)